

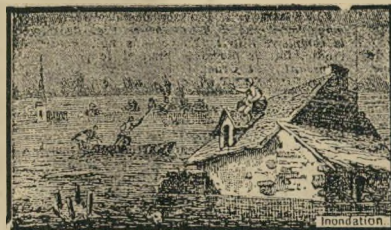

יעדי אשרד החוק

לפני שבוע, בנאומי של שריהחוק בכניסת מצאתי חזוק נוסף לטענותי שממילא ישראל אינה מעוניינת ביותר בהסדר של שלום עם ארצות-ערב.

בדבריו על היעדים המרכזיים בהם עסק ועוסק משרדו בארבע השנים האחרונות, מנה מראשיתו אבן שמונה יעדים, שרק האחרון בהם הוא "בירורו וטיפולו של פתח או סיכוי לשלום מוסכם."

לזו היה יעד זה מר פיע במקום הראשון בסדר העדיפויות, יתכן מאד שכל היעדים האחרים — הברית כושר עמידתנו בקווי הפסקת-האש; חזוק הביטחון על ידי אספקת הציוד הדרוש לצה"ל; השגת סיוע כלכלי המאפשר לישראל לשאת בנטל הבטחוני; עמידתנו נגד מסע ההשמצה המנוהל נגדנו על ידי הערבים והרוסים, ביצור הפסקת-האש, וכו' — היו הופכים למיותרים.

למה הדבר דומה? תארו לעצמכם דיין פרוץ, ונהר הגואה על גדותיו מציד את פני העיר, אבות העיר, המתכנסים ליישוב שבת-החרום, מחליטים: (א) לרכוש כל-שיט להבטחת התחבורה בעיר, (ב) להורג סוף קומה נוספת בבניינים, ולשכן בהם את מפוני דירות הרקע המוצפות. (ג) ללמד את כל תושבי העיר לשחות. (ד) לספק לכל תושב חגור רת-הצלה, ולכל משפחה סירת-גומי. (ה) להשיג סיוע כלכלי ממקורות בינלאומיים, כדי להבטיח את ביצועם של היעדים הנ"ל. (ו) לבסוף: לכבוש את כל סיכוי לתיקון הדיקן הפ"ר, ולמנוע עליידי כך את המשך הצתתה של העיר.

קשה להבין למה דחק משרד-החוק את היעד העיקרי למקום האחרון, אלא אם כן ההתעסקות בתוצאות המלחמה חשובה ליישום ממשלה הרבה יותר מאשר מניעתה.

ניכסון מתיאש

כנראה שניכסון התיאש מאיתנו ברית-המועצות, עם כל האימים ומשלוחי הנשק שלה למצריים, לא הצליחה להפחיד ולסלק אותנו מהשטחים הכבושים. ארצות-הברית עם כל המענקים, משלוחי הפאנטומים, והאימים המרומזים להפעלת לחצים, לא הצליחה גם היא להוציא מאיתנו הסכמה מפורשת לנסיגה.

שיחת גולדה ב. ג.

לכל עיתון יש "מקור מהימן" שלו ליינופורמציה, שבשמו יכול העורך להביע את מישאלות לבו בהסוואה של ידיעה. "הארץ", למשל, בישר לנו בשבוע שעבר שבפגישתם החשאית בשדה-בוקר, החליטו גולדה וב. ג. למנות את משה דיין לתפקיד ראש-הממשלה הבא.

שהזקנים החליטו להוריש לדיין את תיק ראש-הממשלה, לדברי המקור שלי, לא שוחחו כלל הרשעים על הבעייה הזו, בפגישת-הפיס האינוסטימית, חילקה גולדה שבחים רבים למר בן-גוריון, והתייעצה עימו על חגיגות יובל ה-85, שהמדינה עומדת לערוך לכבודו. לדברי המקור שלי, הסיבה להתפייסות פתאומית זאת פשוטה: גולדה קראה את זכרונותיו של בן-גוריון ב"ידיעות אחרונות", והבינה שהוא מתקרר לתיאור התקופה בה היא נטלה חלק מכריע, מה שבן-גוריון יכתוב עליה בזכרונו, לא יוציא מההיסטוריה בטרקטור. מי יודע? אולי חגיגת-יובל ממלכתית ליום הולדתו ה-85 של בן-גוריון, ושיחת פיוס אנוסטימית, ישנו את דעתו עליה?

כינוי גנאי מנומסים

בשבוע שעבר התפרסמה בעיתונות ידיעה על מכתב בו הואשם מנכ"ל, נתיבי נפט, מר מרדכי פרידמן, בהוצאת כרבע מיליון לירות מהממשלה במירמה. פעם, כשהעברית היתה יותר פשוטה ובסיסית, קראו לפעולה כזו, "גניבה". היום יש לנו, ברוך-השם, שפע של סינונימים מעודנים לתיאור עיסקה כזו. "הארץ", למשל, הכתיר את הידיעה

אשרד הכנים החוצה!

משרד-הפנים עומד להניח בקרוב על שולחן הכנסת הצעת-חוק, לפיו לא יותר להקרין במועדונים סרטים, שלא הוקרנו

אתם מבינים מה יקרה, אם החוק המיושם הזה יתקבל עליידי הממשלה? קודם כל, כדי לוודא שהאזרח אינו עובר על החוק, תהיה המשטרה רשאית לפרוץ לכל מקום בכל שעות הילה, אם אותה שעה לא תערוך הקרנה במקום, יהיו הרשוטרים רשאים לערוך חיפוש ולהחרים כל סרט שימצאו, כדי להקרין אותו בתחנת המשטרה ולבדוק אם אושר עליידי הצנזורה.

אם תקבל מחוק-לארץ העתק של סרט להקרנה פרטית, אפילו אם יהיה זה, "הגיי בן מנוטרדאם", לא תוכל להקרין אותו, מבלי לקבל עליו אישור של הצנזורה.

החנים עולים על הפלמ"ח

ביום השישי האחרון נתפרסמה ב"ידיעות אחרונות" רשימה בשם "ראשונים תמיד אבחנו", שבה ניסה מר נתן ברון (בציג הימין בעמוד השמאל) לערוך חשיבון היסטורי עם הפלמ"ח. אחרי שמר ברון מחלק לפלמ"ח מיספר מחמאות על הישגיו בשטח הפיזימונאות, הפולקלור ויחסיה-הציבורי, הוא שואל כמה שאלות נוקבות ומאשימות: מה עשה הפלמ"ח בשנות המאבק נגד הבריטים? מה היה חלקו במאבק המדיני והבטחוני של היישוב בשנים אלה? מה הוא עשה באירופה, כאשר השמדת היהודים הגיעה שם למימדים איומים?

מר ברון אינו שואל שאלות ריטוריות, הוא גם מספק את התשובה, והתשובה היא: בעיצומה של מלחמת העולם השנייה, החמש השנים הראשונות לקיומה, לא עשה הפלמ"ח מאומה. חוץ מאשר, לבשל קפה בפנינגים, לספר ציובאטים, קצת מסעות ואימונים, לדינגים ובריונים — הפלמ"ח, לדעתו של מר ברון, פשוט לא עשה שום דבר, עד התקופה שקדמה להכרות האו"ם ולהקמת מדינת-ישראל, וזה נכון. מה יש לדבר? הן פלמ"ח באמת לא עשה שום דבר, בעיקר, בהשוואה לפעולות הציבאות, אותן ניהלו אירגונים פרטיים.

הפלמ"ח לא ירה בהיילים ברייטיים הפנים מפשע, הוא לא תלה בני-ערובה על עצים בפרדס, הוא לא שדד בנקים, ולא חסח כספים מבעלי עסקים. הוא לא החליט על דעת עצמו להוציא להורג את ברנאדוט, הוא לא הבריח אריות-ניו-יורק, ועד כמה שידוע לי, הפלמ"ח לא רצח נשים וילדים בדריריאסין, כרוע מבצעת של מדיניות המוסדות המוסמכים והנבחרים, הוא התאמן במשקים וקיים את עצמו מיגיע כפיו (במקום לשדוד בנקים ולחסות כספים), הוא חנך את אנשיו למשמעת פנימית, שימוש מוסרי בנשק שנמסר לידיהם, הקרבה והתנדבות, אחריות לוחמים ושיוויון ללא הבדל דרגות, אחריות הדדית בעת קרב, ועוד כמה ערכים, שהפכו לנכסי-צאן-ברזל בצבא היגנה לישראל.

נוסף לכל אלה הוא גידל, טיפח וחנך אנשים כמו יצחק רבין, חיים בר-לב, דוד אלעזר, מרדכי הוד, ישעיהו גביש, מוטע גור, ועוד מספר אריות, שקשה לתאר את קיומו של צה"ל, אם לא את קיומה של המדינה, בלעדיהם.

הפלמ"ח לא עסק בהחלטות מדיניות, הוא היה הצבא וגם המשטרה של היישוב העברי, לרמוזו שהפלמ"ח לא עשה דבר כדי להציל את היהודים ממחנות-הריכוז הנאציים, הרי זה כמו להאשים את צה"ל שלא פעל לשיחרור יהודים ממחנות-עבודה סובייטיים.

ואגב, מה עשה צה"ל בחמש או עשר השנים הראשונות לקיומו? מה הוא עשה עד תקופת פעולות-התגמול? הוא עשה בדיוק מה שהפלמ"ח עשה, הוא חנך

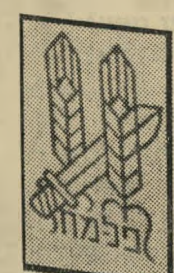
שלא לדבר כבר על סרטים פורנוגרפיים, המהווים היום את התוכנית האמנונית בהרבה מסיבות משפחתיות.

ומה הלאה? למה שמשרד-הפנים לא יאסור קריאת ספרים שלא קיבלו את אישור הצנזורה? אולי יתבע משרד-הפנים שנגיש לצנזורה גם את הציורים, התלויים בביתנו, ואת הצילומים באלבום המשפחתי שלנו?

אני מקווה מאד שההצעה האווילית הזו לא תעבור אפילו את הקריאה הראשונה, אבל מי יודע? במדינה ריאקציונית, שבה "ממזר" אינו רשאי לשאת אשה ול-הקים משפחה — הכל יכול לקרות.

אנשים, אימן חיילים, והקים קאדר של קצינים, כדי שבבוא היום וכל לבצע את המשימות שעליהן תחליט הממשלה, אם למר ברון יש טענות קשות נגד חוסר-המעש של הפלמ"ח בחמש שנות קיומו הראשונות, עליו להפנות אותן ליימנהיגי הישוב ולמוסדות הנבחרים, שהיו אחראיים לפעולות ההגנה והפלמ"ח. הן פלמ"ח עמד תמיד לפקודת הממשלה הן הודית של אותם הימים, ואין טעם שייפקדו יצטדקו אפילו על פעולות כמו "הסיון", אם מנהיגות היישוב החליטה לעצור חלק ממפקדי האירגונים הפרטיים, אם הנהלת הסיכנות (ובראשה מר בן-גוריון) החליטה שיש לשים קץ להשתלטות לוח הטרוריסטים (ורבותי, נקרא לילד בשמו: אנשי האירגונים הפרטיים היו טרוריסטים במלוא מובן המילה, גם אם הם האמינו שפעולות-הטרור שלהם מקרבות הגאולה) הרי מחובתו של הפלמ"ח היה לבצע את החלטתו נבחרת הארץ, אין פה מה להתבייש.

אחרי הכל, לא ירו באנשי אצ"ל ולח"י בסך הכל הושיבו אותם במעצר, וחקרן אותם מנהלל וביישובים אחרים, אם מר ברון מקבל את החלטתו של בן-גוריון לפרק את הפלמ"ח כדבר ברור ומוכן מאליו — עליו לקבל גם את החלטתו לפרק את האצ"ל והלח"י, בעזרת פעולות "הסיון" שאתן ביצע הפלמ"ח, אפשר היה גם להוכיח למר ברון את המשקים שהפלמ"ח הקים, את רבבות היהודים שהיו אנשי הבריחה מאירופה והביאו ארצה, את הנשק שאנשי הפלמ"ח רכשו והביאו ארצה בשעות הימבחי הקשות ביותר של המדינה, אך נראה שלגבי מר ברון וטרוריסטים אחרים, כל זה יהיה בבחינת ציני-באטים ויחסי-ציבור.

אני לא מתבייש באף רגע מתוך חמש השנים שהקדשתי לפלמ"ח, ואני יודע ש-לולא פורק הפלמ"ח, הייתי מוכן להקדיש עוד מיספר שנים להקמת יישובים במדבר, לסלילת כבישים, הדרכת עולים חדשים וכל תפקיד אחר ש"ועד" הפלמ"ח היה מטיל עלי, וכל זה בשמחה, ותוך שתייה קפה מפינגנים סביב המדורה, ושירה עד אור הבוקר, וללא כל תמורה חוץ מקופי סת "מאטוסיאן" ליום, שני סכיני "אוקי בה" לשבוע, שפורפת "שנהב" מדי פעם ועצם הזכות הגדולה לשרת בפלמ"ח.

כאשר בן-גוריון פירק את הפלמ"ח, הוא לא חיסל את רוח ההתנדבות וההקרבה, הוא בסך הכל קבע למידות טרוריות אלה שכר חודשי, שמתורתו כל אורח מוכן היום להתנדב לביצוע משימות המדינה, הוא העלה את המדינה על פסים נורמאליים של בולשיט צבאי, טרבות הנאה ורדיפה מטורפת אחר סטא-טוס חברתי, בקיצור: בפרקו את הפלמ"ח הוליד בן-גוריון את שני המשפטים היקלאסיים, שבלעדיהם לא זו כאן היום שום דבר: (א) "מגיע לך", ו(ב) "מה ייצא לי מזה?"